

Сувіття

Літературна сторінка

Україно! Тріпана і грижена
З усіх боків сусідами голодними.
Україно! Задужена й принижена
Близькими «друзьями»,
й товаришами модними.
Твоя земля - цукерка

не смакована
Зажерливими, жирними катами.
Твоя земля - загарбана
й одберта...
Боже, скажи, що далі буде

з нами?
Твої лани купуються в крові,
Синів, яких сама ти породила,
І маками їх душі поросли,
В багряннім цвіті потонуть несила.
Твої церкви, що стерті із землі,
Беззвучно скинутими дзвонами

ридають,
А раби Божі, темні і сліпі,
Інших богів в молитвах

прославляють.
Твоя краса у зрубаних лісах,
Мілких річках і овдовілих селах,
А пам'ять про загиблих земляків
В забутих кам'яних самотніх

стелах.
Твоє майбутнє... Де воно? І хто
Покаже шлях нам, освятить

відродження,
У серці кожного відновить
той пароль,
Де генетичним кодом

є походження...
Хто ми? Навіщо? Звідки і куди?
Лаштуємось іти і що з собою

взяти?
Щоб не забули, не зганьбили ми
Ту мудрість, що давала рідна

мати.
Щоб пам'ятали кожен свій урок,
Де Україна із колін спиналась,
В тяжкі часи розбрату і незгод

Каялась, молилась...
Не здавалась!
**І. Рубан-Оленіч,
с. Гнідинці**

Новий год

Вот и пришел сегодня
Новый год,
Привел с собой подругу -
зиму снежную,
А я тебя, любимый, так ждала,
Чтоб подарил свою мелодию

мне нежную.
Мелодию твоих горячих губ,
И сильных рук сплетенье

окольцовано.
Тоскую, милый, в зтот
Новый год,
Что до сих пор тобою

не целована.
Приди ко мне по белому снегу,
Приди, хотя на улице ненастье.
Тебе любовь свою я подарю,
Здоровья пожелаю в жизни,

счастья.
В. Рубан, с. Гнідинці

Вогнясті кришталі

Зима сніги розсипали, морози,
холоди
І хочеться так вірити, що то —
не назавжди.
Іскряться променисто вогнясті

кришталі,
Під куполами неба, на білому
крилі.
Красі такій дивуючись, моргають

ліхтарі.
Спішать у даль засніжену короткі
ночі й дні.
Та скоро, дуже скоро, відбивши

часу лік,
Зима нам подарує святковий
Новий рік.
Здійснить бажань багато,
вдихнувши в них тепла.

А потім з Днем закоханих
вітатиме вона.
Щоб ще багато років і в цей
святковий день

Кохання, щастя, радість жили
в серцях людей.
А коли скінчаться дні святкові,
То й тоді вогнясті кришталі

Покладуть на струни голосисті
Чарівні мелодії свої.

Наше село

Наше село, і знов
про тебе слово,
Бо ти завжди із
нами у думках.
Ти, ніби хмарка
в небі легкокрила,
Давно зросло
в калинових краях.

Чарують тебе весни білим
цвітом,
Несуть тепло і радість журавлі,
А ми з тобою горді і щасливі,
Бо ти для нас найкраще на землі.
З любов'ю в серці згадаєм

стежки,
По них ідем до тебе на гостини,
І нам шумлять про тебе колоски,
Вклоняються замріяні калини.
Спішать у далеч спогади й роки,
Віддавши хліборобські

перелогі,
І мудрі зупиняються думки
в полях
Безкрайніх, гублячи тривоги.
І ті тривоги радісні й сумні,
Знайомі нам, мабуть, іще й

донині.
Вони ще довго житимуть в селі,
Що народилося в замріяних
калинах.

Если б в той стороні
Не пеклись о войне,
Всё могло бы совсем быть
иначе.

Где-то там, на войне,
Догорают закаты,
Как святая свеча восковая,
На могиле солдат,
Провожая ребят,
О погибших друзьях вспоминает.

Слава Героям!
Герои не умирают!

А. Лазоренко, с. Макіївка

Розстелилися дороги на чотири
боки,
Де шукать собі прихисток?
Всюди світ широкий.
Може, десь там, за туманом,
серед крутояру,
Загубилась моя доля і не знайде
пару.

Розгулялись буревії аж
до видноколу
І погнали моє щастя
перекотиполем.
Залишилась біля мене лиш надії
мірка,
Та й вона якась терпка, як вино
прогіркле.

Не хвилюйся. Я твій спокій
не зрушу,
Лиш по стежці знайомій пройду,
Привітаю в саду стару грушу,
Як найкращу подругу свою.
Не злякають вже нас літні грози,
Ми таке прожили, і не раз.
У саду розрослась свіжа

порость,
Йй байдуже до всіх і до нас.
Я не знаю, звідкіль прохопилась
Ця раптова тягуча печаль,
Бо мені мого літа не шкода,
Та і весен минулих не жаль.
Лише шкода мені мою грушу -
Постаріла, всихає гілля,
Скоро зникне, зрідниться
з землею,
І ніхто тут мене не згада.
М. Білоус, с. Гнідинці

Як хмарки рясні,
Бережуть вони славу героя,
Щоб всміхались нам сонячно
дні.
В. Литка, с. Калиновиця

**Я стану на захист
Всіх святинь**

Я стану на захист всіх святинь
Поруганих, сплюндрованих,
побитих,
Засяє над землею неба синь,
І будуть люди всі щасливо жити.
Я вимолю пощади у небес,
Щоб віру у народу відродити,
Хай стане на молитву люд

увесь,
Щоб вірити, надіятись, любити.
Я виходжу, як немічних дітей,
Всіх тих, у кого віра ще

не згасла,
Зруйную кабалу пустих ідей
І розірву усі нечисті гасла.
Я підійму знедолених з колін,
Попутаних нечистими богами.
Лиш Богу всі дадуть земний

уклін,
А не чортяці з гострими рогами.
Побачать люди правду на землі,
Засяють вільно златоверхі

храми,
І в кожній із знедолених сімей
Життя настане краще, ніж
„за горами“.

Где — то там, на войне

Где-то там, на войне,
За опасной чертой,
Свою жизнь он навеки оставил,
Но не знал он тогда,
Что случится беда,
И не мог никто даже представить.
Где-то там, на войне,
Застрочил пулемет,
Он стрелял очень метко

и звонко.
Есть в народе давна,
Поговорка одна:
Рвется всё, только там, где лишь
тонко.

Вибачайте, не зміг...
Вибач, моя ненароджена доню,
Що в годину лиху не підставлю
Татусеве плече і долоню!
Ще раз вибачте, рідні,
За сльозу гіркоти.
З неба ангелом нині
Буду всіх берегти.

Бентежить душу

Чомусь мені так часто
Безсонними ночами
Бентежить душу те,
Що дівтора сільська,
Яка живе в селі ізроду,
Не зна старої назви
Вулиці своєї і прадідового
родоводу.
Назв долин не знає у селі,
А їх довкола так багато.
Чому діди в дворі обов'язково
будували клуню?
З якого дерева не можна
будувати хату?

Чому частина лісу у селі
Носить назву „Соболівське“?
Чому долини «Погорілиха»,
«Шевчиха», «Кривошапчиха»,
«Помірок», «Лозина», «Гаврилівка»,
«Шокотиха» й «Козацька»?
Невже ці назви виникли
зненацька?
Чому те джерело в „Гаврилівці“
Дістало назву „Брусова
криниця“?
Чи справді в ній теж свята,
А не „кривавая“ водиця?
Чому її беруть всі люди із
округи?

А може, ви не знаєте історії?
Старих людей ви запитайте
всюди...
О. Момот, с. Дащенки

Біліє сніг. Палає горобина,
Вогнем холодним зиму зігрива.
А мандрами натомлена хмарина
Своє останнє срібло розсіва.
Незвично змерзле сонце
потяглося,
Від досвітку до ночі котить круг,
Скупим промінням в просинь
розлилося,
Аби підняти непідсильний дух.
Та просинь враз за хмару
заховалась
І смерк під ковдру ночі поспішив.
Самотня ж горобина дотлівала.
А сонний сніг холодну ніч кружив.
Мороз вчепився в ніжність
горобини,
Вогонь красуні силівсь загасить.
Та руки мої кетяги рубінів
Теплом своїм старалися зігрить.
А. Самоїленко, м. Київ

Розмова з онуком

- Ой, ура! Іде сніжок!
Засипа в дворі доріжки, —
Так радів мій онучок, —
Буду грати в сніжки!
Як були й ми дітлахи,
Теж тому раділи.
Та пройшли літа-роки,
Й скроні зими побілили.
Скільки радості було колись,
Як санки летіли з гірки.
Років коні в далеч понеслись,
Й на душі була бентежно
й гірко,
Як питає часом онучок:
- Чому люди помирають?
А повернуться іще?
Чи ж їм надоїло жити?
- Так влаштоване людське
життя, — кажу,
- Місце новим треба, дітки,
уступити.
І ніхто цього із нас на світі
Сил не має замінити.
- Ви іще ж не скоро помрете?
- А я довго буду?
Мама довго буде жити?
Дідуся забере чи нам
залишите?..
Будеш довго! Я й дідусь,
Твоя мама довго будем жити!
А життя своє й чуже, повір,
Людям треба високо цінити!
Та не думай ти про це.
Спи, моя рідненька дитинко,
У свої шість років ти іще
В морі людському мала
краплинка.
В дітках житимеш своїх,
в онуках...
Бо життя ріка пливе невпинно.
М. Стеценко, с. Антонівка

Проба пера

У рубриці для юних поетів
подаємо підбірку віршів 15-річ-
ної киянки Марини Куриленко.
Дівчина навчається в Україн-
ському медичному ліцеї ім.
О. Богомольця. А з Варвин-
щиною дівчину єднає родина
Володимира і Ольги Ляшук з
Варви.

Я не маю в руках нічого,
«Ми не можемо втримати те,
Що не належить нікому» —
Я більш не забуду про це.
І нехай я не маю нічого —
Я шукати буду завжди.
І згадаю слова твої знову,
Та мене не злякають вони.
Так, божевільна, знаю.
Нехай летітиму з висоти,
Нехай мене ніхто не спіймає.
Може, на світі нема доброти?
І що знайти намагаюсь...
Чиєсь непохитне плече.
Буде страшно - я заховаюсь,
Хоч знову крила мені обпече.
Я не знаю, можливо здатись,
Але тоді навіщо життя?
Можна впасти, можна зламатись,
Можна полинути в забуття.
Більш не злякаюсь нічого.
Снігу холодному все розкажу.
Ці слова не забуду ніколи,
Навіки в пам'яті їх збережу.

Ні, я не шукаю тобі заміни -
Ніжно у серці тебе бережу.
Я не зламаю могутні стіни,
Твої таємниці не розкажу.
З тобою живу думками,
Іду, усміхаюсь дощу.
І знову пишу: «Як справи?»
Ну як я тебе відпущу?!
Час пройшов і я відпустила.
Нині вільний, хочеш - злітай.
Тільки знай, ти такий єдиний,
Я з тобою, ти пам'ятай.
Не пиши мені вечорами,
Лише серцем не забувай.
Я рахуватиму зорі ночами.
Раптом сумно - руку давай.
Я спокійна, вже не сумую,
Хочеш - схились на моє плече.
Зиму холодну перезимую,
Зникне тривожний смуток очей.
Хочеш - зіграю тебе в негодю,
З доща пустивши на свій поріг.
Ти приходи в морозну погоду,
Я розтоплю твій холодний сніг.
Ти приходиш до мене снами,
А я тихо шепочу тобі:
«Ну, розкажи, як справи?»
А ти все мовчиш назустріч мені.

Танцюю іноді на межі,
Намагаюсь прогнати злро.
Часто емоції - лиш міражі,
Що тягнуть мене на дно.
Каменем у ребрах серце,
У руках холодний наган.
Тримаю його не вперше —
Ой, грайливий цей хуліган.
Він дивиться прямо у вічі
Оком байдужим, сліпим.
Жартувала з наганом двічі,
Та він палко мене любив.
Домовились, більш не буду.
Живу за правду і за добро.
Та про наган я не забуду —
У жилах моїх палаюча кров.

Не в силах більш пам'ятати,
Як за руку мене тримав.
З тобою навчилась літати,
Не страшно було серед хмар.
Я вивчила ритми кроків,
Твоїх дотиків ніжне тепло.
Ми разом знайшли дорогу,
Та добром покарали зло.
Ми разом вірили в мрію,
Усміхалися навіть в грозу.
Я замерзну, а ти зігреш,
З щокі моєї витреш сльозу.
Я не в силах більш пам'ятати,
Як востаннє мене обійняв.
Без тебе не буду літати,
Самотньо тепер серед хмар...

**М. КУРИЛЕНКО,
м. Київ**